

imidlertid, den højtærede Finansminister kunde finde sig i denne Ændring, og den er heller ikke af saa stor Betydning med Hensyn til den hele og store Skatteplan, at den maa være nogen Hindring for Skattesagens fremtidige Gang.

I § 3, der omhandler de Personer, som ere undtagne fra Skattepligten, er der indsat et nyt Stykke 4, som siger, at Kreditforeninger, Kreditkasser samt Spare- og Laanekasser ere undtagne. Undtagelsen kommer dog ikke til Anvendelse paa de nævnte Institutioner, saafremt de tillige drive Vekselomsætning eller anden Bankvirksomhed, eller Deltagelse i deres Udbytte er forbeholdt Stiftere, Garanter eller Aktionærer. Det er en Ændring, der ganske taler for sig selv, og jeg skal ikke opholde mig videre ved den. Ikke heller skal jeg opholde mig ved nogle enkelte redaktionelle Ændringer, der ere foretagne dels som Følge af, at Aktieselskaberne paa ny ere dragne ind under Beskatningen, og dels for en bedre Forms Skyld, som ikke rører ved noget Princip.

I Formueskatten er der til § 14 tilføjet nogle Ændringer, som ere blevne nødvendiggjorte, fordi Besætning og Inventar er unddraget Beskatning under Ejendomsskyld. Da Besætning og Inventar skal inddrages under Formuebeskatningen, maatte Loven om Formueskat selvfølgelig bringes i Overensstemmelse med den Ændring, som er foretaget under Loven om Ejendomsskyld. En Ændring, som er føjet til § 23, gaar ud paa, at Skatteydernes Pligt til Selvangivelse med Hensyn til Formuen bortfalder. Den højtærede Minister har allerede gjort Rede for sit Standpunkt til denne Ændring og beklaget, at den er foretagen. Jeg deler ganske hans Betragtningssmaade med Hensyn til dette Punkt og anser det ikke for en Forbedring af Forslaget, men mener dog ligesom han, at Paragraffen, som den nu er ændret, er brugelig, og at Ændringen ikke vil medføre større Vanskeligheder for Sagens Praktisering i Livet. Jeg forbigaar en Række Redaktionsændringer, som tale ganske for sig selv, og jeg skal lige nævne, at der i § 39 med Hensyn til Skatteopkrævning er indsat en Bestemmelse om, at Kommunerne skulle have 1½ pCt. for at opkræve Indkomst- og Formueskatten. Det er vistnok en rimelig Bestemmelse, at Kommunerne faa et saadant Vederlag for at opkræve disse Skatter og have det Ansvar, som følger med denne Opkrævning, og som i øvrigt ikke er saa ganske ringe. Dette Forslag anser jeg

derfor for at være en Forbedring. I § 41 er der ogsaa foretaget en Ændring, som nærmest er en Følge af, at Selvangivelse for Formuen er strøget. — Jeg skal endnu kun omtale § 46, hvortil der er føjet en Redaktionsændring, som dog indeholder nogen Realitet, idet de Bødestemmelser, der indeholdtes i Paragraffen, ere strøgne, for saa vidt angaar Skatteraad eller Ligningskommissioner eller disses enkelte Medlemmer. I det hele taget ere de Ændringer, som ere foretagne i Lovforslaget om Indkomst- og Formueskat til Staten, faa og smaa, og paa enkelte Steder maa de betragtes som Forbedringer, saa Behandlingen af dette Lovforslag ikke vil volde Vanskeligheder med Hensyn til Skattelovens Vedtagelse her i dette Ting.

Dernæst skal jeg omtale Lovforslaget om Ejendomsskyld. Jeg begynder med en Ændring, som er indsat i § 1, og som angaar de Egne i Landet, f. Eks. Bornholm, hvor der er særlige faste Afgifter, som man ikke har i andre Egne af Landet. Ærede Medlemmer ville erindre, at der fra Bornholms Repræsentanters Side ved tidligere Behandlinger af Skattelovene her i dette Ting har været fremsat mange Anker over, at Skattelovene for Bornholms Vedkommende ikke frembragte Forhold i Lighed med dem, som Skattelovene ville skabe for det øvrige Land, idet Bornholm havde en Særstilling med Hensyn til Skatter paa faste Ejendomme. Man har her i Folketinget i Fjor drøftet dette Forhold frem og tilbage, men da det næsten ikke er muligt at konstatere disse gamle Skatters Oprindelse, var det meget vanskeligt at gøre Undtagelsesbestemmelser gældende med Hensyn til Bornholm. Nu har man imidlertid oppe i det andet Ting indsat den Bestemmelse i Lovforslaget, at der skal træffes Afgørelse af dette Forhold ved særlig Lov, hvortil Forslag bliver at fremsætte i næste ordinære Rigsdagssamling, og at de faste Skatter derovre, som have Karakteren af Statsskatter, skulle afløses af Ejendomsskyld, og at de, der have Karakteren af Tiendebyrder, skulle afløses ved Tiendeloven. Det er altsaa en Pligt, som Finansministeren har efter Loven, naar den vedtages, en Pligt, som han selvfølgelig vil opfylde, men om hvilken han, saa vidt jeg erindrer, oppe i det andet Ting har udtalt, at den kunde blive adskillig vanskelig for ham, og der er vist heller ikke Tvivl om, at Ministeren har Ret deri.

Jeg kommer dernæst til den væsent-